

sig Solnedgangstimen ude paa Bænken ved Siden af Højbaadsmanden for herfra at holde Øje med Nabohusets Vinduer; og det slog ogsaa kun sjelden fejl, at Pigebarnet kom tilsyne i et af dem og gav sig noget at bestille ved Blomsterne eller Fugleburet. Undertiden lukkede hun ogsaa et Vindu op, flyttede Urtepotterne tilside og lænede sig ud for at lade Blikket glide henover Tagryggene eller ned i Genbogaarden eller op mod Himlen — kort sagt alle andre Steder end netop ned i Højbaadsmandens Have.

Noget Blik blev der i det hele taget ikke vekslet imellem dem, hvor meget Per end anstrengte sig for at aabne det stumme Sprog en Telegrafforbindelse over Plankeværket. Saa en Morgenstund, da han kom ud af Gadedøren, saa han hende første Gang udenfor Huset. Hun skraaede netop over Gaden fra Bagerboden i Genbohuset — iført grønne Plydses Hjemmesko og med en Hankekurv i Haanden. Han kunde ikke lade være med at smile, da han saa, hvor ulykkelig, ja næsten forbitret hun blev over, at han skulde møde hende under saa beskæmmende Omstændigheder; denne Skamfulness gjorde hende kun endnu mere indtagende i hans Øjne, og han bestemte sig til at løfte paa Hatten. Hun lod imidlertid, som hun ikke saa ham; og endnu samme Dags Eftermiddag skaffede hun sig en glansfuld Oprejsning. Per vendte just hjem fra en af sine smaa raske Spasereture paa Langelinje, da hun kom ud af Farbroderens Dør i en fiks, lys Foraarsjaket, med en stor Silkesløjfe under Hagen og slørombølget Hat. Et Øjeblik blev hun staaende paa Dørflisen for at knappe den sidste Knap i et Par skinnende nye, sorte Handsker; hvorpaa hun langsomt, med begge Hænder i Jaketlomme